

Kacér vándormadár, befészkelte a nyár
a tóparti fák kócos lombjába,
megolvad a mézeskalácsváros,
feszül a harang, már kongani vágya,
sűrű, rózsaszín méz, hömpölyög le a
domboldalon a lusta délután,
alatta megrogynak a háztetők,
okkersárgák, indigókékek, lilák.

A parton egy fiú ül, ábrándosan
mellére hajtja a fejét egy lány,
ily győzelmes mosoly szája sarkát
soha korábban nem bontogatta tán,
körül sugdosnak a bokrok, egyiken
ribizli, másikon szeder terem,
s mire hatot kong a harang, bennük,
nagyhasú cipó, megkel a szerelem.

Könyörtelen vadász, a kertek alatt
az ősz nesztelenül belopódzik,
mély álmából felriad a kályha,
a sarokban didereg a pók is,
egymásba kucorodnak a fiú s a
lány, a rezsón olcsó kávé kotyog,
fiatal máglyarakás az alkony,
rajta a tűz rózsaszínen ropog.

Kertes ház, vidáman csaholó kutya,
a csobogóban békapár brekeg,
a verandán elnyúlik az árnyék,
bent karon ülő, piroszposzsgás gyerek,
virgonc gyertyaláng, ilyen ábrákat
vet bennük a leélendő élet,
az ablakban töklámpás kucorog,
üres tekintete az útra réved.

Keserves sírás, jégeső rázza
a felszegett fejű körúti fákat,
az ablakban ülök, kezemen, alvadt
vérünk, fekete körömlakk szárad,
vállaid íve, s karcsú derekad a
távoli esti fényben feldereng,
nehéz télikabát rajtam a tudat,
hogyan holnaptól már nem leszek veled.

Fesztivál

Cukorkakörtétet ringató fák,
águkon a lampionok csörgő
ékszerek, az ég balján a nap, a
hold jobbján, mindkettő kövér, kerek,
pulzáló sárkánytorok, a kapuk
szorításukból már eresztenek,
sisteregve özönlenek rajtuk
be a flamingólábú emberek.

Rozzant bódékban karcsú sörcsapok,
a pulton osztriga, s vörös hasú
hamburgerek, rózsaszín krumpli is
van, végül pleszkavicát rendelek,
fantáziátlan neon-reklámok
imbolyognak a nagyszínpad felett,
állok a tojtoj vécék előtti
csöndben, bennem Pink-Floyd szám lengedez.

Hattyúkirálynők, hajlonganak a
reflektorfényben az ezüst arcú
lányok, törékeny lábuk árnyába
burkolódom, míg mögöttük állok,
lassan szivárvánnyá szövődik a
tér, a fény, a zene, s a lélegzet,
mint lágy akolban a juhok, bújunk
össze, arcunkban esőcseppek.

Tilosban fürdünk, távoli a part,
testünk körül a tó fodros lepel,
levetett ruháink elhordja a
szél, előttünk gyöngyház hajnal hever,
távol, káprázatos ékszerdoboz,
részes sétatájó vesztegel,
vízitündér vagyok, súlytalan, mit
nekem, ha menekülsz, s szárnyam szeged.

De reggelre, sebzett elefánt, az
óriáskerék a földre rogyott,
vattacukor-foszlányok az égen,
a fűvön véres egyszarvú nyomok,
fodortalan a tó, partján halott
hableány, szemében még álom
remeg, sztárfellépő voltál, s én a
fesztivál, most fogd a gázsídot, s eredj.

Hableány

Körül a roppant horizont a
riadt nappalt habzsolva falja,
kocogok, alattam futóút
tekerődzik, végtelen, kajla,
órájából elszökött kakukk
huszonkettőt rikolt valahol,
nyomomban, felveri a fehér
erdőt, testetlen kutya csahol.

Kis, rózsaszín tisztásra érek,
közepén unikornis hever,
feje tüllszoknyás lány ölében,
körül elhullott, búzló szeder,
a lány szeme, kék csészealj, az
égre mered, lila haja poros,
torkából, karcsú nyakát pántként
fonja körbe, sötét vér csorog.

Nem messze egy padon egykedvű
suhancok párosodnak, nyitott
szájukból agyuk maradéka
a kókadozó fűre loccsan,
hangyákat köpök, masíroznak
tovább megbonthatatlan rendben,
meg nem fogant, denevérféjű
gyermekék üvöltének bennem.

Futok, futok, egyre csak futok,
szememben méh, számban molylepke,
a vízben fogatlan habléány
vízihullán csámcsog nevetve,
a hídon szelfiző turisták,
belük lifeg, arcuk hiányzik,
itt-is ott-is gubancos tüzek
gyúlnak, hajunkba kapnak màris.

Roppant máglyává lesz a világ,
füstje rózsaszín, grafit, arany,
körülotte ragyog a semmi,
forró tövében állok, magam,
e káprázatos irtózatnál
elviselhetlenebb, azt hinném,
nem lehet, de csörömpölni kezd
egy kukásautó, s felébredek.

Szilánkok

Az idei nyár fiatal lombkoszorú,
a gyümölcs hetykén himbálódzik a fákon,
vígad a világ, engem gyötör a hőség,
nagyhasú, izzadt embereket látok.
Csak tegnap születtem, s már előtted állok,
véremlen megfürödve, lesütött szemmel,
menekülőben még csak vissza sem nézel,
szilánkosra törtél bennem.

Megtanultam, hogy minden mindegy, s semmi sem örök, beutaztam ezért a világot,
körülöttem forogtak nyalka, nyakkendős ifjak, s jóillatú, selyemruhás lányok.
Volt, hogy a forgatagban felfedeztelek,
s nem tudtam, hirtelen mit kellene tennem,
lehet, délibáb csak, s nem is te voltál az,
szilánkosra törtél bennem.

Most leghosszabbak a nappalok, csak lassan burkolódzik aranyköntösbe a város,
ölelő bársonykanapéba süppedve merengek, s közben ráérősen teázom.
A könyvespolc roskadozik, mindenféle lexikon, regény, album, katonás rendben,
mégis, valamit azóta sem találok,
szilánkosra törtél bennem.

Törékeny órában a homok, szépasszony éveim lassan, de folyvást peregnek el,
még ringat a zene, s üdít a sör, de már a karcsú szárú poháron kezem remeg.
Bár tudnám, hová tűntek a régi bárók,
utcaneveket böngészek, vaksi szemmel,
a tükörben akkori magamat látom,
szilánkosra törtél bennem.

Az idei nyár szépia színben fürdik,
fogyatkozó mellemen jeltelen lepel,
arcomon nehéz csipke terítő a ránc,
ágyamból a hullócsillagokat lesem.
Alattam sűrű emberöltő, fölöttem Isten némán, egykedvűen hever, már csak az van igazán, ami volt, szilánkosra törtél bennem. Egyetlen, örök ékszerem.

Színház

Holnaptól nem fogok roskadozó
bérházak színtelen szobáiban
ébredni melletted, s mégis magam.
Nem engedem, hogy örök legyen a
tél, csak mert úgy döntöttél, szempillád
alól rám innentől nem süt a nap.

Többé nem kuporgok didergősen
a semmilyenységben, s nem félek,
hogy világból kiűzettek,
s csak, hogy ne érezzük a bőrünkben
szivárgó, fehér idegenséget,
nem vonom többé kezembe kezéd.

Igenis szomorú leszek, ha úgy
akarom, szakadjon szívem, amint
feszlik a csipkésélű pillanat,
s ha neked nem elég a lét roppant,
zegzugos kőszínháza, holnaptól
szuperhősfilmjeid menj, s nézd magad.

De ma még itt vagyok, számban karcsú
cigaretta, fölöttem csak a hold,
s körül az alkonyat papírerkély,
s ez az ittállás, mely sűrű, súlyos,
bennem halk sóhaj lesz, de benned torz
árny, mi időnként a semmilből kél.

Szobanövény

Hidegen hullott a semmibe
a nap, s meleg volt a hold, fehér,
mikor először találkoztunk
egy bútorbolt kerti részlegén.

Ingemen az aznapi kávé,
ferde fény fürta át testedet,
bennem az élet, rozzant inga,
benned ifjú tavasz, verdesett.

Az égen kajla csillagok, a
a tér felnyitotta neonszemét,
újságpapírba csavartalak,
s mentünk a buszmegálló felé.

Reggelre virágba borultál,
s én, mint elcsatangolt luftballon,
repdestem a vihancos szélben,
göndör kávéillat a gangon.

Körülrajongtalak, s elhittem,
káprázatos zölded örök, de
első leveled lehullt, mire
a nyár hullócsillagot köpött.

Nem mozdultam mellőled, ültünk
az ablak dinnyehéj kávéján,
kint az ősz settenkedett, lábunk
alatt sovány avarunk árváltt.

A hóba csavarodott utcán
visszhangzik jajveszékelésed,
puha léptű fehér macska az
álom, vajon látom-e végre.

Ahhoz túl szép vagy, s én túl büszke,
hogy másnak ajándékozzalak,
így számomra csak a tagadás,
számodra a pusztulás marad.

